

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/29/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8216206743
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8216206743.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: B. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX O., zast.: JUDr. Jana Závodská, advokátka, so sídlom Floriánska 19, 040 01 Košice, proti žalovanému: Cigel'ský komunitný spolok o. z., Cigel'ka 28, 086 02 Cigel'ka, IČO: 42 230 772, zast.: JUDr. Mgr. Drahoslav Magdziak, advokát, so sídlom Dlhý rad 16, 085 01 Bardejov, o vydanie vecí, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 3C/225/2016 - 385 zo dňa 29.04.2022 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku IV. o trovách konania žalobcu vo vzťahu k vzájomnej žalobe.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd žalobu z a m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 85,72 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

III. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 80 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania o vzájomnej žalobe v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania vecí: dosky v objeme XX,XX m3, hranoly v objeme XX,XX m3, X ks zväračka B., Xks ručné pákové nožnice, X ks ručná ohýbačka plechov, X ks oceľovo - liatinový pracovný stôl X,X m x X m, hmotnosť X,X t, X ks dielenský stôl V., X ks oceľová skrinka X m x X,X m x X,X m, X ks oceľový regál X m x X,X m x X,X m, X ks kompresor R., X ks plechový sklad X m x XX m, výška X,X m, X ks sústruh malý, X ks fréza, X ks lis hydraulický. Po rozhodnutí odvolacieho súdu rozsudkom č. k. 19Co/47/2020-332 zo dňa 31.08.2021 ostal predmetom konania nárok žalobcu voči žalovanému o vydanie dosák, hranolov, zväračky B.

XXX, oceľovo - liatinového pracovného stola, dielenského stola V., oceľovej skrinky, oceľového regálu, sústruhu malého bulharského a kompresora R., pričom sporné ostalo to, že žalobca podľa žalovaného nepreukázal, že v čase rozhodovania súdu je vlastníkom vecí, ktoré žiada vydať a tiež, že nepreukázal, že v čase rozhodovania súdu žiadané veci neoprávnene zadržáva žalovaný.

4. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca daroval žalovanému nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území O. a D. ako aj to, že hnutelné veci, ktorých vydania sa žalobca domáha, zanechal na nehnuteľnosti patriacej žalovanému. Súd prvej inštancie, aj v zmysle pokynov odvolacieho súdu ustálil, že v konaní nebolo preukázané, aby veci, ktoré žalobca žiada vydať, boli totožné s tými, ktoré sú uvedené na súpise vecí zo septembra 2017 vrátane fotodokumentácie. Poukázal na skutočnosť, že svedkovia tvrdili, že veci v areály žalovaného zaznamenali ešte koncom roka 2013, pritom kúpne zmluvy, na ktoré poukazoval žalovaný, a ktoré mali podľa neho preukazovať, že hnutelné veci tam uvedené, žalobca odpredal tretej osobe, pochádzali z júna a júla 2013. Žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že po ukončení spolupráce pre žalovaného v máji 2014 si veci neprevzal, pretože v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne došlo k rodinným nezhodám vyúsťujúcim podľa jeho názoru k situácii, že hnutelné veci si nemohol prevziať pre odmietavý postoj V. O.. Uvedené zistenie a časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami a reálnym „rozchodom“ žalobcu a žalovaného však podľa záverov súdu prvej inštancie bezpečne nepreukazujú tvrdenie žalobcu, že hnutelné veci nemohol platne previesť na tretiu osobu s poukazom na § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k svedeckým výpovediam uviedol, že podľa názoru odvolacieho súdu tieto neboli dostačujúce pre preukázanie nároku žalobcu.

5. Výrok o trovách konania odôvodnil tak, že ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Predmetom konania bol nárok žalobcu na vydanie 14 vecí, pričom žalobca bol úspešný len v časti pokiaľ ide o vydanie 1 veci (plechového skladu). Ak 14 vecí predstavuje 100 %, potom 1 vec predstavuje 7,14 %. Celkový úspech žalovaného voči žalobcovi súd prvej inštancie ustálil na 85,72 % (100 % - 7,14 % = 92,86 %, 92,86 % - 7,14 % = 85,72 %).

6. Výrok o trovách odvolacieho konania odôvodnil tak, že v rámci odvolacieho konania žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie čo do vydania 10 vecí, pričom odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 3C/225/2016 -276 zo dňa 05.02.2020, čo do 1 veci (plechový sklad), na základe čoho súd prvej inštancie ustálil úspech žalovaného v odvolacom konaní na 80 % (10 vecí je 100 % a jedna vec 10 %, potom 100 % - 10 % = 90 %, 90 % - 10 % = 80 %).

7. Výrok o trovách odvolacieho konania o vzájomnej žalobe odôvodnil tak, že žalobcovi priznal v odvolacom konaní týkajúcom sa vzájomnej žaloby plný úspech voči žalovanému, nakoľko odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí vzájomnej žaloby žalovaného s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP. Záverom konštatoval, že v otázke náhrady trov konania v danej veci nezistil žiadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali potrebu aplikácie § 257 CSP, podľa ktorého súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

8. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúc, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na dôkazy, ktoré predložil súdu prvej inštancie a z ktorých podľa neho vyplýva, že je vlastníkom vecí, ktoré sú predmetom konania, že ich nadobudol, uskladnil v areály na V. ulici v O., keďže bol jeho vlastníkom, kde ich okrem dosák a hranolov používal pre svoju činnosť do konca roka 2013. Poukázal na skutočnosť, že po uzavretí darovacej zmluvy ktorej predmetom bola nehnuteľnosť, nie hnutelné veci, ich tam na základe ústnej dohody s obdarovaným - žalovaným zanechal s tým, že keď si nájde vhodný priestor, odvezie si ich. Následne mu ich však žalovaný nedovolil odviezť. Vymenil zámky na vstupnej bráne do areálu i haly, od ktorých mal kľúče len žalovaný. Žalobca ďalej namietala, že súd prvej inštancie pri hodnotení vykonaných dôkazov nevzal na zreteľ skutočnosť, že sám žalovaný v podaní z 26.04.2019 sa domáhal voči žalobcovi úhrady za uskladnenie zväračky B.. Z tohto podania je podľa žalobcu zrejmé, že žalovaný mal a má vedomosť kto je vlastníkom zväračky, avšak v tomto konaní to účelovo popiera, predkladá súdu kúpne zmluvy uzavreté medzi inými subjektami s cieľom spochybníť vlastníctvo žalobcu. Rovnako má žalobca za to, že z uvedeného podania je nepochybné, že žalovaný neoprávnene zadržáva veci

žalobcu. Nemohol by žiadať náhradu za uskladnenie, pokiaľ by vec nebola v jeho dispozícii a náhradu by nemohol žiadať od nevlastníka. O tomto účelovom prístupe žalovaného podľa žalobcu svedčí aj skutočnosť, že sám žalovaný vyhotovil fotodokumentáciu dňa 04.09.2017 za účelom jej predloženia v konaní 1Cb/110/2014, vedenom na Okresnom súde Bardejov, v ktorom uplatňoval nárok na zaplatenie za uskladnenie vecí v hale a areály, ktorý nadobudol darom od žalobcu. Žalobca poukázal na ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého prevod vlastníctva hnutelnej veci môže nastať až jej odovzdaním a prevzatím podľa platnej právnej úpravy. Samotná zmluva na jej prevod podľa žalobcu nestačí, keďže len zaväzuje predávajúceho, aby vec odovzdal kupujúcemu, a tak zavŕšil akt kúpy, ktorým je prevzatie veci. Vlastnícke právo teda nemôže prejsť na iného bez priamej interakcie medzi predávajúcim a kupujúcim. So zreteľom na uvedené považuje žalobca argumentáciu súdu o pochybnostiach o aktuálnom vlastníctve žalobcu k predmetu sporu za prekvapujúcu. Zdôraznil, že aktuálne vlastníctvo žalobcu k predmetu sporu môže žalobca preukázať len tak ako to urobil, a to predložením dôkazu o nadobudnutí jednotlivých vecí a svedeckými výpoveďami, z ktorých vyplývalo, že v čase bezprostredne po prevode nehnuteľnosti, kde ich mal uložené, tam ostali. Žalobca je toho názoru, že nemôže produkovať negatívny dôkaz o tom, že ich nepreviedol na inú osobu, keďže od nikoho nemožno spravodlivo požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti. Negatívna dôkazná teória uvádza, že preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. Jej hlavnou myšlienkou ako jedného z druhov obrátenia dôkazného bremena je skutočnosť, že negatívne skutočnosti sa nedokazujú. Žalobca namietal, že podrobným popisom aj s uvedením parametrov jednotlivých vecí ich dostatočne popísal na ich nepochybnú identifikáciu. Porovnaním jeho výpovede, ktorá korešponduje s výpoveďami svedkov a s fotodokumentáciou žalovaného, mal súd prvej inštancie možnosť presvedčiť sa o ich totožnosti. Žalobca poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 22Cdo 1474/2002, v zmysle ktorého postačí, ak žalobca popíše vec všeobecne. Ak žalovaný tvrdí, že má v držbe viac vecí, ktoré by odpovedali takto všeobecne špecifikovanej veci, práve na žalovanom by podľa žalobcu spočívalo dôkazné bremeno, že je tomu tak. Iba v prípade ak by v konaní bolo preukázané že je to tak, žalobca by musel popis upresniť. Keďže žalovaný to nepreukázal ani netvrdil, žalobca tvrdil, že dostatočne stotožnil predmet sporu. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že ak žalovaný v konaní tvrdil, že žalobca nepreukázal svoje vlastnícke právo a žalobca predložil doklady o ich nadobudnutí, je na žalovanom, aby preukázal, kto iný žiada ich vydanie, resp. tvrdí že sú v jeho vlastníctve. Takýto dôkaz však žalovaný nepredložil. Fotodokumentácia, na ktorú sa žalovaný odvoláva a ktorú súdu prvej inštancie predložil, je podľa žalobcu nepochybným dôkazom toho, že žalovaný neoprávnene zadržáva veci patriace žalobcovi, minimálne tie, ktoré sú na nej zobrazené a tie ktoré sú uvedené v zozname (č.l. 182,183). Rovnakú výpovednú hodnotu má podľa žalobcu aj fotodokumentácia vyhotovená ním 26.11.2021, kedy si preberal v areály od žalovaného na základe rozsudku plechový sklad, na ktorej je zobrazené drevo žalobcu. S ohľadom na uvedené, žalobca namietal, že súd prvej inštancie nevyhodnotil správne vykonané dôkazy, nevzal na zreteľ platnú právnu úpravu a dospel tak k nesprávnym záverom a nesprávne vo veci rozhodol, a teda jeho rozhodnutie nezodpovedá skutkovým zisteniam. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť, žalobe vyhovieť a žalovanému uložiť povinnosť vydať žalobcovi dosky v objeme XX m³, hranoly v objeme XX m³, zväračku B. XXX, X ks oceľovo - liatinový pracovný stôl o rozmeroch X,X m x X m o hmotnosti X,X t, X ks dielenský stôl V. s prasknutou pracovnou doskou, X ks oceľovú skrinku o rozmeroch Xm x X,X m x X,X m, X. ks oceľový regál o rozmeroch X m x X,X m x X,X m, X ks sústruh malý bulharský, X ks kompresor R. s výškou X,X m vrátane kompresora a elektrického motora o dĺžke cca X,X m do X dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

9. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Konštatoval, že sa javí, že žalobca počas priebehu konania účelovo mení svoje tvrdenia, prekrúca fakty a predkladá vlastný pohľad na vec spôsobom, ktorý ale nezodpovedá skutočnosti, pričom uviedol aj konkrétne prípady. Zdôraznil, že súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo ani to, že žalovaný veci neoprávnene zadržáva nie preto, že žalovaný netvrdil, že hnutelné veci, ktoré sú predmetom sporu neexistujú, ale preto, že žalobca neunesol bremeno dôkazu. Žalovaný tvrdil, že žalobca k veciam nepreukázal vlastnícke právo a že nepreukázal ani to, že zo strany žalovaného dochádza k neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva žalobcu. To, že svedkovia videli nejaký hnutelný majetok nie je podľa žalovaného dôkazom o vlastníctve žalobcu, resp. vlastníkovi. Žalovaný ďalej namietal pravdivosť tvrdení žalobcu o ústnej dohode s obdarovaným (žalovaným), na základe ktorej si žalobca mal ponechať veci u žalovaného s tým, že keď si nájde vhodný priestor, odvezie si ich. Uviedol, že medzi žalobcom a žalovaným nikdy taká dohoda o uskladnení po prevode vlastníckeho práva nebola. Žalovaný namietal, že samotný žalobca mal od nehnuteľnosti na popisnom čísle XXXX sadu kľúčov a v rokoch 2013, 2014, 2015 tam pravidelne chodieval a bral

si veci, ktoré chcel a potreboval. Samotný žalobca vypratával svoje veci, o čom bola predložená aj fotodokumentácia, pričom žalobca vyhotovil a svojim podpisom potvrdil, že si svoj majetok odnášal podľa vlastnej úvahy. Žalovaný ďalej uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v dostatočnej miere uvádza dôvody, na základe ktorých nie je možné žalobe žalobcu vyhovieť, dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky skutkové i právne relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, pričom skutkový stav bol podľa neho náležite zistený. Nakoľko neboli splnené zákonné podmienky pre vydanie veci, navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu trovy odvolacieho konania v celom rozsahu voči neúspešnému žalobcovi.

10. K replike žalovaného sa vyjadril žalobca. V plnom rozsahu zotrval na dôvodoch podaného odvolania. Nezdieľal názor žalovaného o neunesení dôkazného bremena a ako uviedol v odvolaní, nadobudnutie jednotlivých huteľných vecí preukázal. Listiny a aj svedecké výpovede sú podľa jeho názoru dostatočným dôkazom o nadobudnutí vlastníckeho práva, napriek tomu prisvedčil každej námietke žalovaného bez toho, aby preukázal jej pravdivosť. Zastáva názor, že aj žalovaný, pokiaľ tvrdí opak, preberá na seba dôkazné bremeno, ktoré ho zaťažuje povinnosťou preukázať dôkazmi svoje tvrdenia. To žalovaný neurobil a súd prvej inštancie sa uspokojil s jeho tvrdením, že ide o zavádzajúce tvrdenia žalobcu. Uviedol, že márne preukazoval aj svedeckými výpoveďami, že je stále jeho vlastníkom. Súd žiadal dôkaz, že žalobca predmet sporu nepredal, teda žiadal predložiť negatívny dôkaz. Argumentácia žalovaného počas konania i v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobu je totožná. Ide o tvrdenia bez poukazu na dôkaz, ktorý by preukazoval tvrdenie žalovaného. Uviedol, že trvá na dôvodoch podaného odvolania a argumentácii, napadnutý rozsudok považuje za vecne nesprávny, nezodpovedajúci skutkovým zisteniam a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

11. K duplike žalobcu sa vyjadril žalovaný. Poukázal na skutočnosť, že žalobca síce namietal, že preukázal nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu sporu, no už sa nevyjadril k otázke existencie vlastníctva v čase rozhodovania súdu o predmete sporu a rovnako o trvaní tohto vlastníctva za predpokladu, že vzniklo niekedy v minulosti, pričom o týchto skutočnostiach nemajú vedomosť ani vypočutí svedkovia na strane žalobcu. Žalovaný ďalej uviedol, že dostatočným spôsobom listinnými dôkazmi preukázal, že vlastnícke právo žalobcu zaniklo, resp. že vec žiadaná žalobcom buď neexistuje alebo zanikla spracovaním, spotrebovaním resp. vypratáním, ktoré uskutočňoval samotný žalobca. Žalovaný je toho názoru, že si v celom rozsahu splnil svoju povinnosť tvrdenia a predloženia dôkazov na podporu pravdivosti týchto tvrdení. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o jeho prístupe do areálu žalovaného, žalovaný zdôraznil, že prevod vlastníckeho práva k predmetu sporu sa uskutočnil skôr a s prístupom žalobcu do areálu to nemá nič spoločné. Napokon prístup ako taký ani nemôže byť príčinou nemožnosti previesť vlastnícke právo, nakoľko predmet sporu sa nachádzal vždy v dispozičnej sfére zmluvných strán, a to pred uzavretím kúpnych zmlúv, ako aj po ich uzavretí, nakoľko žalobca navštevoval areál žalovaného v čase, ako to vyplýva z obsahu spisu, aj neskôr. Žalovaný je toho názoru, že ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto na danú vec nemožno aplikovať. V ostatnom odkázal na svoje doterajšie písomné a ústne vyjadrenia.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 17.08.2022 a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

13. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov žalobcu v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením veci v napadnutej časti, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

14. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie

predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádza aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, a to v každom štádiu civilného procesu. Obsahom spisu mal odvolací súd preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola.

15. K námietke o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením vecí je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

16. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

17. Odvolací súd sa podľa § 387 ods. 2 CSP, stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu a na zdôraznenie správnosti predmetného rozhodnutia dodáva, že po rozhodnutí odvolacieho súdu rozsudkom č. k. 19Co/47/2020-332 zo dňa 31.08.2021 predmetom prejednávanej veci bol nárok žalobcu voči žalovanému o vydanie dosák, hranolov, zväčšovača B., oceľovo - liatinového pracovného stola, dielenského stola V., oceľovej skrinky, oceľového regálu, sústruhu malého bulharského a kompresora R..

18. V prvom rade odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany sporu unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu priviesť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

19. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania v sporovom konaní je popri ustanovení § 132 ods. 1 CSP aj § 149 a nasl. CSP v spojení s § 185 a nasl. CSP.

20. Podľa ust. § 149 CSP: „Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.“.

21. Podľa ust. § 151 ods.1 CSP: „Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.“.

22. Podľa ust. § 151 ods.2 CSP: „Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.“.

23. Uvedené ustanovenia stanovujú dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana,

ktorá neoznačí dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strany. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

24. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že dôkazné bremeno ako inštitút procesného práva stíha tú sporovú stranu, v ktorej záujme je, aby určitá skutočnosť rozhodná podľa hmotného práva a sporovou stranou tvrdená, bola v konaní preukázaná v tom zmysle, aby ju súd uznal za pravdivú. Dôkazným bremenom sa teda rozumie procesná zodpovednosť sporovej strany za to, že v konaní budú preukázané jej tvrdenia. Dôsledkom jeho neunesenia je procesný neúspech sporovej strany.

25. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určovaný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t. j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena.

26. V spore o vydanie vecí má žalobca bremeno tvrdenia, že je vlastníkom vecí, ktorá je predmetom vydania (rei vindicatio) a z akých skutočností svoje vlastníctvo vyvodzuje, a rovnako bremeno tvrdenia, že sa vec nachádza u žalovaného a že žalovaný vec zadržiava u seba neoprávnene. Tieto skutočnosti však žalobca v predmetnom spore nepreukázal, neunesol ako bremeno tvrdenia, tak ani dôkazné bremeno. Žalovaný sa proti žalobe bránil tvrdením, že žalobca k veciam, ktoré sú predmetom tohto odvolacieho konania, nepreukázal vlastnícke právo ani skutočnosť, že zo strany žalovaného dochádza k neoprávneným zásahom do vlastníckeho práva žalobcu. Žalovaný tiež argumentoval tým, že žalobca nepreukázal vlastnícke právo k hnutelným veciam tvoriacim predmet tohto konania aj z dôvodu, že niektoré z uvedených vecí predal tretím osobám.

27. Po vykonanom dokazovaní a v súlade s pokynmi odvolacieho súdu, súd prvej inštancie, okrem iného uviedol, že: „nemal preukázané, aby veci, ktoré žalobca žiada vydať, boli totožné s tými, ktoré sú uvedené na súpise vecí zo septembra 2017 vrátane fotodokumentácie. Okrem toho svedkovia tvrdili, že veci v areály žalovaného zaznamenali ešte koncom roka 2013, pritom kúpne zmluvy, na ktoré poukazoval žalovaný a ktoré mali podľa neho preukazovať, že hnutelné veci tam uvedené, žalobca odpredal tretej osobe, pochádzali z júna a júla 2013. Žalobca v rámci svojho výsluchu uviedol, že po ukončení spolupráce pre žalovaného v máji 2014 si veci neprevzal, pretože v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne došlo k rodinným nezhodám vyúsťujúcim podľa jeho názoru k situácii, že hnutelné veci si nemohol prevziať pre odmietavý postoj V. O.. Uvedené zistenie a časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami a reálnym „rozchodom“ žalobcu a žalovaného bezpečne nepreukazujú tvrdenie žalobcu, že hnutelné veci nemohol platne previesť na tretiu osobu s poukazom na § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“.

28. Podľa ust. § 191 ods. 1 CSP: „Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.“.

29. V zmysle § 215 ods. 1 CSP: „Súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.“.

30. Odvolací súd v tomto ohľade pripomína, že hodnotenie dôkazov v zmysle § 191 ods. 1 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Súčasne sa však žiada zdôrazniť, že hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, nakoľko súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

31. V zmysle vyššie citovaného ust. § 215 ods. 1 CSP, súd vo veci rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu veci. Predmetom zisťovania v civilnom procese nie je celá objektívna realita, ktorá bola a je prítomná v čase od vzniku právneho vzťahu o ochranu ktorého v konaní ide do času rozhodovania súdu prvej inštancie, teda skutočný stav veci. V civilnom sporovom konaní sa uplatňuje princíp tzv. formálnej pravdy. V sporovom konaní súd nevystupuje v pozícii aktívneho vyšetrovateľa, ale v pozícii arbitra, ktorý zistí skutkový stav len z komponentov, ktoré do konania dodali sporové strany. Úlohou súdu teda nie je aktívne vyhľadávať skutkové zistenia a snažiť sa o poznanie objektívnej, či materiálnej pravdy, ale zistiť skutkový stav v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Bez tejto aktivity strán súd v zisťovaní skutkového stavu nepokračuje - uzavrie proces vytvárania skutkového základu pre meritórne rozhodnutie a vec rozhodne. Neúspešnej strane sa tak môže skutkový stav javiť ako zistený nedostatočne, avšak jeho zisťovanie bolo v súlade s koncepciou sporového konania ukončené ako dôsledok nedostatočnej procesnej aktivity tejto strany sporu. Súd teda rozhoduje na základe takého rozsahu skutkového stavu, aký je v konaní zistený v čase, keď dochádza k rozhodovaniu. Z pohľadu úspechu v spore tak ide o to, ktoré z objektívne relevantných skutočností svedčiacich v prospech strany sa tejto strane do vyhlásenia rozsudku podarilo súdu preukázať do skončenia dokazovania pred súdom prvej inštancie.

32. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pričom má za to, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov. Odvolací súd, v zhode so súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že žalobcovi sa nepodarilo dostatočne hodnoverne a bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že veci, ktoré žiada od žalovaného vydať, sú totožné s tými, ktoré sú uvedené na súpise vecí zo septembra 2017. Odvolací súd pre úplnosť dopĺňa, že aj keď výpovede svedkov potvrdili „prítomnosť“ vecí v areály žalovaného koncom roka 2013, žalobcovi sa nepodarilo hodnoverne preukázať existenciu vlastníckeho práva k týmto veciam aj v čase podania žaloby, nakoľko žalovaný v rámci procesnej obrany produkoval dôkazy - kúpne zmluvy, podľa ktorých mal žalobca hnuťelné veci, ktoré sú predmetom tohto konania, previesť na tretie osoby v období od júna do júla 2013. Aj keď žalobca namietal, že predmetné veci nemohol v zmysle ust. § 133 ods. 1 Občianskeho zákonníka platne previesť na tretie osoby, nakoľko si ich nikdy neprevzal, keďže v júni 2014 bol mesiac hospitalizovaný a následne došlo k rodinným nezhodám, v dôsledku ktorých mu bolo znemožnené si tieto veci prebrať, odvolací súd je toho názoru, že všetky zistenia, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a časová súvislosť medzi kúpnyimi zmluvami a rozkolom medzi žalobcom a žalovaným, ktorý viedol k ich rozdeleniu, jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností nepreukazujú, že v čase rozhodovania súdu bol žalobca skutočne vlastníkom vecí, ktoré žiada od žalovaného vydať a že tieto veci žalovaný zadržáva.

33. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia vo vzťahu k odvolateľovi.

34. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí žalobu ako aj súvisiaci výrok o trovách prvoinštančného i odvolacieho konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

35. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, nakoľko tento bol v konaní úspešný v celom rozsahu s tým, že o výške trov bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku v zmysle § 262 ods. 2 CSP, ktoré vydá súdny úradník.

36. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne ((dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).